

Ανακοίνωση για το δημοψήφισμα της 5^{ης} Ιουλίου

«ΟΧΙ» – ΑΛΛΑ «ΟΧΙ» ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ!

Ύστερα από πέντε μήνες ατέρμονων διαβουλεύσεων, διαρκών υποχωρήσεων και λίγο πριν την συνομολόγηση ενός νέου μνημονίου, η κατάρρευση των διαπραγματεύσεων οδήγησε την κυβέρνηση με κορμό και ηγέτη τον Σύριζα στην διενέργεια δημοψηφίσματος με το ερώτημα της αποδοχής ή όχι των τελεσιγραφικών όρων των δανειστών. Είναι φανερό ότι *η προσφυγή σε αυτό το δημοψήφισμα αποτελεί ομολογία της αποτυχίας της κυβερνητικής τακτικής*, όπως άλλωστε αναγκάστηκε να παραδεχτεί και ο ίδιος ο πρωθυπουργός.

Αλλά πολύ περισσότερο είναι μια ήττα κατά κράτος της ίδιας της απόπειρας διαχείρισης της βαθύτατης κρίσης του συστήματος από μια αριστερή σοσιαλδημοκρατική ηγεσία. Αποτελεί τρανταχτή απόδειξη ότι το σοβαρότατο οικονομικό ζήτημα και οι ολέθριες κοινωνικές του συνέπειες δεν μπορούν ούτε να επιλυθούν, αλλά ούτε καν να αμβλυνθούν στο πλαίσιο του κεφαλαιοκρατικού συστήματος. Ακριβώς γιατί το πραγματικό πρόβλημα είναι ο ίδιος ο καπιταλισμός και όχι ορισμένες δυσμενείς πλευρές του ή κάποιοι κακοί διαχειριστές του. Και *ένα σύστημα σε κατάσταση χρόνιας και οξείας ύφεσης δεν μπορεί να προβεί σε παραχωρήσεις προς όφελος των υποτελών τάξεων, αλλά απεναντίας είναι υποχρεωμένο να υπερβεί την κρίση του φορτώνοντάς την στις πλάτες του κόσμου της μισθωτής εργασίας και της μεγάλης πλειονότητας των λαϊκών στρωμάτων.* Γι' αυτό ήδη από πριν από τρία χρόνια επισημαίναμε:

«Όσο παράδοξο κι αν φαίνεται, σήμερα είναι απείρως ευκολότερη η ανατροπή του ίδιου του συστήματος παρά η ανατροπή της πολιτικής του.

Μια αστική τάξη βυθισμένη σε βαθιά κρίση δεν είναι διατεθειμένη να κάνει την παραμικρή σοβαρή υποχώρηση και είναι διατεθειμένη να διαπράξει τα μεγαλύτερα εγκλήματα για να προασπίσει τα κέρδη της. Γι' αυτό είναι μεγάλο ψέμα ότι είναι δυνατόν να σταματήσει η πολιτική της σκληρής λιτότητας με τη συγκρότηση μιας 'αριστερής κυβέρνησης'». (Βλ. την προεκλογική μας ανακοίνωση, 16 Ιουλίου 2012)

Οι ελπίδες που είχε στηρίξει ένας ολόκληρος κόσμος στην, έστω και μικρή, βελτίωση της κατάστασής του από μια αντιμνημονιακή κυβέρνηση με επικεφαλής την συριζέικη σοσιαλδημοκρατική Αριστερά άρχισαν να εξανεμίζονται γρήγορα για να αποδειχθούν τελικά φρούδες. Μόλις ο Σύριζα ανέλαβε τα ηνία της εξουσίας όχι μόνον εγκατέλειψε ακόμη και το μίνιμουμ Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης -πολλώ δε μάλλον την αναδιάρθρωση του μεγαλύτερου μέρους του χρέους, την κατάργηση του Μνημονίου και των Δανειακών Συμβάσεων- αλλά ζήτησε την παράταση του Μνημονίου που δήθεν θα καταργούσε σε μια μέρα και επιδόθηκε σε σχοινοτενείς διαπραγματεύσεις με τους πιστωτές με στόχο την υπογραφή ενός νέου, υποτίθεται ηπιότερου, μνημονίου. **Ο προεκλογικός μετριοπαθής κεϋνσιανισμός του Σύριζα μετατράπηκε γοργά σε έναν μετριοπαθή νεοφιλελευθερισμό.** Ο βρόχος του χρέους-μαμούθ και η συμμετοχή της χώρας στην ευρωζώνη, που η κυβέρνηση θεωρεί θέσφατο, δεν άφηναν, άλλωστε, κανένα περιθώριο.

Επειδή όμως το διεθνές πιστωτικό κεφάλαιο και τα πολιτικά του επιτελεία δεν αντιλαμβάνονται ούτε την πάλαι ποτέ σοσιαλδημοκρατική στρατηγική των σταδιακών αλλαγών, ούτε την βαρουφάκεια ερμηνεία της θεωρίας παιγνίων, ούτε τις επικλήσεις στην δημοκρατία και στην Ευρώπη των λαών, αξιοποίησαν τις διαρκείς υπαναχωρήσεις της κυβέρνησης αποσπώντας όλο και περισσότερα με στόχο να την εγκλωβίσουν και να την οδηγήσουν σε αδιέξοδο με αποτέλεσμα σήμερα να ετοιμάζονται να την κατασπαράξουν. Τώρα η κυβέρνηση, δρέποντας τους πικρούς καρπούς της αποτυχίας της, βρίσκεται με την πλάτη στον τοίχο και επιχειρεί να βγει από το αδιέξοδο που την οδήγησε η ίδια της η στρατηγική με την διενέργεια ενός δημοψηφίσματος, από το οποίο προσβλέπει στην νίκη του ΟΧΙ προκειμένου, όπως συνεχώς επαναλαμβάνει, να

το «αξιοποιήσει» σε νέες διαπραγματεύσεις για ένα καλύτερο μνημόνιο. Συνειδητοποιώντας μάλιστα το αδιέξοδο στο οποίο έχει περιέλθει ζητά ακόμη και την τελευταία στιγμή νέα Δανειακή Σύμβαση ύψους 30 δισεκατομμυρίων!

Με τον τρόπο αυτό προσπαθεί να χρεώσει την αποτυχία της στους ψηφοφόρους και να αναγορεύσει μια αρνητική απάντηση από μέρους τους στις προτάσεις των δανειστών σε θετική ψήφο στην ίδια, να τους χρησιμοποιήσει ως ανθρώπινη ασπίδα και άσο στο μανίκι της στην διαμάχη της με τους δανειστές, και σε περίπτωση που συνοπογράψει τελικά ένα νέο μνημόνιο στέλνοντας τον λογαριασμό στον λαό. Πλανάται βεβαίως η κυβέρνηση αν νομίζει ότι εδώ που έχουν φτάσει τα πράγματα οι δανειστές είναι διατεθειμένοι να μιλήσουν στα σοβαρά μαζί της και να επανέλθουν στην προπέντε μηνών κατάσταση. Ασφαλώς η επικράτηση του ΝΑΙ θα οδηγήσει αμέσως την κυβέρνηση σε ταπεινωτική παραίτηση εν μέσω γενικής πολιτικής απαξίωσης. Αλλά και μια νίκη του ΟΧΙ με τυχόν τακτική «υποχώρηση» των δανειστών, στην καλύτερη περίπτωση, θα έχει ως αποτέλεσμα και πάλι ένα νέο μνημόνιο, χειρότερο μάλιστα από το κυβερνητικό μνημόνιο των 47 σελίδων, που η κυβέρνηση θα κληθεί να εφαρμόσει.

Η κυβέρνηση αυτή, όπως και κάθε κυβέρνηση εντός αυτού του συστήματος, δεν μπορεί παρά να είναι ο εκφραστής των συμφερόντων του ίδιου του συστήματος, ο διαχειριστής των κοινών υποθέσεων της αστικής τάξης. Και ως διαχειριστής, θα πρέπει να είναι αξιόπιστος και να διαχειρίζεται σωστά αυτές τις υποθέσεις. Όταν δεν μπορεί να το καταφέρει αυτό τότε το κατεστημένο στρέφεται κατά της κυβέρνησης, η οποία, εν προκειμένω, προσπαθεί εναγωνίως να το πείσει ότι εξακολουθεί να μάχεται για τα συμφέροντά του, δηλαδή για την παραμονή της Ελλάδας πάση θυσία στο ευρώ. Το κατεστημένο, ξένο και ντόπιο, ένα πράγμα θέλει και το ζητάει επίμονα: την, ούτως ή άλλως, οικονομική συντριβή των υποτελών τάξεων, και πρώτα απ' όλα της μισθωτής εργασίας, στην πορεία μετατροπής της χώρας από «αποικία χρέους» σε κινεζικού τύπου «ζώνη ελεύθερης αγοράς».

Ύστερα από την αποτυχία των διαπραγματεύσεων είναι φανερό ότι ο Σύριζα έχει χάσει την εμπιστοσύνη της εγχώριας αστικής τάξης, αφού προηγουμένως οι διεθνείς πιστωτές της χώρας έκαναν σαφέστατη την πρόθεσή τους ότι απλούστατα δεν τον ανέχονται στο τιμόνι της χώρας, γιατί επιθυμούν κυβερνήσεις απόλυτα πειθήνιες στα κελεύσματά τους και ικανές να επιβάλλουν τις συμφωνίες που εκείνοι υπαγορεύουν.

Δεν τρέφουμε καμία συμπόνια για το πως κατάντησαν τον Σύριζα οι θεσμικοί του εταίροι. Ο καθένας διαλέγει τους φίλους του. Ούτε άλλωστε ψηφίσαμε τον Σύριζα, με ή «χωρίς αυταπάτες», αλλά αντιθέτως, επιμένοντας σταθερά σε μια αποχική γραμμή, αρνηθήκαμε να συμμετάσχουμε στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι και προειδοποιούσαμε για την σημερινή κατάληξη. Εμείς έχουμε την δικιά μας «ταξική οικογένεια» και πολιτευόμαστε με βάση την προώσπιση των συμφερόντων της.

Η σημερινή κατάσταση βρίσκει για μια ακόμη φορά αδύναμο τον κόσμο της εργασίας (εργαζόμενο ή άνεργο). Αδύναμο γιατί έχει δεχθεί αλλεπάλληλα πλήγματα τα τελευταία πέντε χρόνια, γιατί βρίσκεται εξουθενωμένος ύστερα από τις ήττες των αγώνων που δόθηκαν –αφού οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες φρόντισαν να τον εξουθενώσουν σε δεκάδες γενικές απεργίες-ντουφεκίες στον αέρα- και απογοητευμένο από την νέα κυβέρνηση. Και επειδή *όλα είναι ζήτημα ταξικών συσχετισμών* –και οι συσχετισμοί βρίσκονται μέχρι στιγμής συντριπτικά υπέρ του κεφαλαίου- έχει βρεθεί και ο ίδιος σε ένα αδιέξοδο, παρακολουθώντας άπραγος τις εξελίξεις, που μόνο εις βάρος του φαίνεται να αποβαίνουν.

Τώρα έχουμε μπροστά μας ένα δημοψήφισμα, απέναντι στο οποίο είμαστε εκ των πραγμάτων υποχρεωμένοι να πάρουμε θέση. Οι προθέσεις των αντιμαχόμενων δυνάμεων του συστήματος (κυβέρνηση, δανειστές, εγχώριο κατεστημένο) είναι ολοφάνερες. Θα πρέπει να εκδηλώσουμε τις δικές μας και να δούμε πώς μέσα σε αυτές τις πολύ δύσκολες και κρίσιμες συνθήκες θα μπορούσαμε να αξιοποιήσουμε την κατάσταση υπέρ μας. Στο δημοψήφισμα αυτό δεν καλούμαστε να δώσουμε ψήφο εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση ούτε να διαλέξουμε ανάμεσα σε ένα «εθνικό» και σε ένα «θεσμικό» μνημόνιο. Το δημοψήφισμα αυτό γίνεται με το ερώτημα αν είμαστε ή όχι υπέρ των προτάσεων των δανειστών. Τι πρέπει, λοιπόν, να κάνουμε σε αυτό το δημοψήφισμα;

Ασφαλώς θα πρέπει να καταψηφίσουμε μαζικά και απερίφραστα την πρόταση-οδοστρωτήρα των τροϊκανών. Είναι ηλίου φαεινότερον ότι τυχόν επικράτηση του ΝΑΙ ισοδυναμεί με θρίαμβο των διεθνών τραπεζιτών και της εγχώριας μεγαλοαστικής τάξης, που ανεμίζοντας το λάβαρο της «λαϊκής ετυμηγορίας» θα εφορμήσουν για να σαρώσουν τα πάντα στο διάβα τους και να βάλουν μια βαριά ταφόπλακα σε κάθε απόπειρα εργατικής αντίστασης. Μια τέτοια άμεση προοπτική γίνεται ακόμη πιο ζοφερή μέσα σε συνθήκες πιστωτικού γεγονότος, τραπεζικής ασφυξίας, επαπειλούμενης

χρεωκοπίας, οξύτατης πολιτικής κρίσης και βαθιάς κοινωνικής πόλωσης, που απαιτούν ανάληψη της κυβερνητικής διαχείρισης από τις πιο αντιδραστικές τροϊκανές δυνάμεις μέσα σε ένα καθεστώς εκτάκτου ανάγκης και μάλιστα ύστερα από τρία χρόνια αλλεπάλληλων ηττών και κινηματικής άπνοιας, που θα βρει τον κόσμο που αγωνίστηκε όλα αυτά τα χρόνια σε κατάσταση ψυχρολουσίας.

Όμως το ΟΧΙ των ψηφοφόρων που εύλογα θα σπεύσουν να καταψηφίσουν την επαπειλούμενη τροϊκανή λαίλαπα θα πρέπει να είναι ένα συνολικό, κατηγορηματικό και ανυποχώρητο ΟΧΙ μέχρι τέλους σε κάθε μνημονιακή συμφωνία με τους τροϊκανούς, σε κάθε πακέτο μέτρων λιτότητας, σε κάθε νέα δανειακή σύμβαση με τους διεθνείς πιστωτές. ***Αυτό το ΟΧΙ δεν πρέπει να μείνει στην κάλη. Γιατί είναι απολύτως βέβαιο ότι αν αυτό το ΟΧΙ μείνει στην κάλη θα στραφεί εναντίον μας.*** Σε περίπτωση νίκης, αν εναποθέσουμε το ΟΧΙ στην κυβέρνηση γνωρίζουμε πάρα πολύ καλά ότι πάμε σε νέο μνημόνιο, αμέσως ή λίγο μετά, με την βούλα ή χωρίς την βούλα της σημερινής κυβέρνησης. Αλλά πάντως αν μείνουμε άπραγοι εκεί σίγουρα θα πάμε.

Είναι λοιπόν απαραίτητο να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας. Αυτό το ΟΧΙ πρέπει να εκφραστεί δυναμικά από την επόμενη κιόλας μέρα και να διατρανώσει την σθεναρή μας αντίθεση σε κάθε μνημονιακό κατασκευάσμα, όπως κι αν το βαφτίσουν, όπως και να το χρυσώσουν, ελληνική κυβέρνηση και τροϊκανοί. Πρέπει να μεταφραστεί στους δρόμους και στους χώρους δουλειάς σε διαδηλώσεις, απεργίες, καταλήψεις, μορφές εργατικής αυτοοργάνωσης, που θα βάλουν φραγμό στην συνέχιση της μνημονιακής λαίλαπας. ***Πρέπει να αποτελέσει εφαλτήριο μιας μαζικής και δυναμικής εργατικής απερίθωτης αντίθεσης στο σύστημα που γεννά κρίσεις και φορτώνει τις ολέθριες συνέπειές τους στις πλάτες της μεγάλης πλειοψηφίας των ανθρώπων που μπορούν να ζήσουν μονάχα από την δουλειά τους, εργαζομένων και ανέργων.*** Πρέπει να γίνει σάλπισμα ενός διεθνιστικού και διεθνούς ταξικού αγώνα ενάντια στο μέτωπο του πανευρωπαϊκού και διεθνούς κεφαλαίου και των κυβερνήσεών του.

Οι φυσικοί μας σύμμαχοι είναι της δικιάς μας, εργατικής οικογένειας σε όλες τις χώρες. Είναι οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι της Ευρώπης, από τις χώρες του Νότου μέχρι τις χώρες του Βορρά. Το πρόβλημα, του οποίου τις εκρηκτικές συνέπειες ζούμε εμείς εδώ, είναι το ίδιο για όλες τις εργατικές τάξεις που αν δεν το γεύονται ήδη πικρά δεν θα αργήσουν και πολύ να το γευτούν. ***Το πρόβλημα είναι διεθνές και μονάχα σε διεθνή κλίμακα μπορεί να αντιμετωπισθεί.*** Στην αναγκαία διεθνή και δι-

εθνιστική αλληλεγγύη των εργατικών τάξεων το ενιαίο μέτωπο του κεφαλαίου εφαρμόζει την τακτική του «διαίρει και βασίλευε» χρησιμοποιώντας το δοκιμασμένο όπλο του εθνικισμού. Εμείς πρέπει να αντιπαλέψουμε τον εθνικισμό που έχουμε μέσα στο σπίτι μας. ***Ο κύριος εχθρός βρίσκεται μέσα στην ίδια μας την χώρα, στα ελληνικά αστικά επιτελεία και όχι στις Βρυξέλλες και στο Βερολίνο.*** Με αυτούς έχουμε να αναμετρηθούμε. Η δουλειά των εργατικών τάξεων των άλλων χωρών είναι να αντιπαλέψουν την δικιά τους αστική τάξη. Στην καταστροφή της ζωής μας δεν έχουμε να αντιτάξουμε την «εθνική υπερηφάνεια» που «ταιριάζει την ιστορία των Ελλήνων», όπως μας διεμήνυσε ο πρωθυπουργός, αλλά την αγωνιστική υπερηφάνεια μιας τάξης που παράγει τον κοινωνικό πλούτο και θέλει να πάψει να ζει μέσα στην υποτέλεια, μιας τάξης που πρέπει να αντιτάξει την αξιοπρέπεια που ταιριάζει στην επαναστατική της ιστορία.

Μονάχα έτσι θα μπορέσουμε με τους αγώνες μας να βάλουμε σήμερα άμμο στα γρανάζια του συστήματος, που αυτή την στιγμή δεν μπορούμε να καταστρέψουμε, ώστε να δημιουργήσουμε τους όρους για την αυριανή ανατροπή του. Η συνταγή αυτής της ανατροπής συνοψίζεται στην φόρμουλα: Προλεταριακή Ταξική Αυτονομία, ή με άλλα λόγια Ταξική Αυτοοργάνωση και Οικοδόμηση Πολιτικής Οργάνωσης της Εργατικής Τάξης.

Ή Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος!

Αθήνα, 1 Ιουλίου

Σύντροφοι Διεθνιστές

<https://engymo.wordpress.com>